

Ce l-a motivat pe Pavel în slujirea sa? - Stanley Bruce Anstey

Motivațiile unui slujitor creștin de a se dedica cu devotament în slujba Domnului.

În epistola 2 Corinteni 5, Pavel explică principiile sale în slujba pentru Domnului, care sunt puse la îndoială de adversarii săi. Acum își dezvăluie motivele interioare ale inimii sale pentru slujire. El vorbește despre *trei* lucruri mari care îl motivează și le menționează aici, pentru că adversarii săi au interpretat devotamentul său de neînțeles față de Domnul ca pe o dovadă că era instabil mintal. Ei au răspândit povești false, cum că ar fi un nebun fanatic, care nu ar trebui luat în serios. Pavel face aluzie la această acuzație în 2 Corinteni 5.13 (el ar fi „ieșit din fire”).

În răspunsul său, Pavel arată că nu nebunia, ci devotamentul profund față de Hristos l-a motivat. Pe lângă aceasta, el profită de ocazie pentru a vorbi despre forța motrice din spatele vieții sale de devotament pentru cauza lui Hristos. Aceleași *trei* motive ar trebui să-i stimuleze pe toți creștinii credincioși să trăiască pentru Domnul și să-I slujească.

1. Certitudinea slavei de nedescris, care ne așteaptă în cer, ne îndeamnă să trăim acum pentru aceste lucruri veșnice (versetele 1-9).

Versetul 1

În 2 Corinteni 4, Pavel a vorbit despre lucruri veșnice și despre posibilitatea de a-și pierde viața ca martir pentru Hristos. În acest capitol, el continuă să spună că avea siguranța că într-o zi va fi glorificat într-un trup complet transformat, care nu va fi afectat de boală, putrezire sau moarte. El este sigur de acest lucru pentru că a primit o revelație în acest sens. Prin urmare, el poate spune cu încredere:

2 Corinteni 5.1: Pentru că *[noi]* știm că, dacă ar fi desfăcută casa noastră pământească a cortului acestuia, *[noi]* avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri.

Pavel știa că, dacă va muri în luptă (ca martir), îl va aștepta o glorie de neimaginat. Acest lucru i-a dat puterea de a-și pune energia în slujbă.

În versetul 1, Pavel folosește două formulări scurte, care apar foarte des și în celelalte epistole ale sale: „*[noi]* știm” și „*[noi]* avem”. Aceste expresii definesc *cunoașterea* creștină și *posesiunea* creștină, care caracterizează creștinismul. „*Noi știm*” nu este cunoașterea din experiență sau cunoașterea prin învățătură, ci cunoașterea dobândită prin *revelație divină*. Apostolii au primit revelații, prin care a fost transmisă Bisericii totalitatea cunoștințelor creștine (1 Corinteni 2.10-16). „*Avem*” - se referă la partea specială („binecuvântări”) pe care o au toți creștinii prin lucrarea terminată a lui Hristos și prin prezența Duhului lui Dumnezeu care locuiește în noi. Cât de recunoscători ar trebui să fim, că știm ceea ce știm și că avem ceea ce avem!

Pavel a vorbit anterior despre transformarea *morală*, pe care Dumnezeu o lucrează în prezent în noi (2 Corinteni 3.18), dar aici vorbește despre o transformare *fizică*, care va avea loc atunci când Domnul va veni pentru noi (2 Corinteni 5.1). Pavel folosește imaginea unei „case”, punând în contrast starea actuală a trupului nostru cu starea pe care o va avea într-o zi viitoare. El se

2 Corinteni 5

referă la trupul nostru în starea sa actuală ca la un „cort”, (o locuință portabilă), deoarece este un loc de locuit temporar pentru suflet și duh. Apoi vorbește despre trupul nostru glorificat de atunci ca fiind „o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri”. Acest lucru înseamnă că trupul nostru în starea glorificată va fi permanent. Diferența este evidentă: un cort este menit să fie demontat la un moment dat, dar o casă este ceva permanent.

În prima sa scrisoare, Pavel le spusese credincioșilor din Corint că această schimbare de nedescris în starea de glorie va avea loc la venirea Domnului - răpirea – „într-o clipă” (1 Corinteni 15.23,51-57). „Nefăcută de mâini” înseamnă pur și simplu „nu din creația aceasta” (Evrei 9.11). „În ceruri” nu înseamnă că Dumnezeu ar fi creat deja trupurile noastre glorificate și că ele ar sta acolo în ceruri și ar aștepta doar ca noi să ajungem acolo, ci mai degrabă că cerul este destinația noastră și că starea glorificată are o ordine și un caracter ceresc.

Interesant este că Sfânta Scriptură nu spune că vom primi un trup „nou”, deși creștinii vorbesc adesea despre acest lucru. Mai degrabă, trupurile noastre muritoare vor fi „schimbate” într-o stare glorificată (1 Corinteni 15.51,52; Filipeni 3.21; Iov 14.14). Această stare glorificată este o stare complet nouă; totuși, nu înseamnă că primim un alt trup (sau nou). Afirmația că un credincios care moare (al cărui trup este îngropat în pământ) va primi un trup nou sau un alt trup, când va veni Domnul, neagă învierea [trupească]. Sfânta Scriptură indică faptul că același trup în care am trăit și ne-am mișcat și care a fost ființa noastră va fi readus la viață – chiar dacă într-o stare de glorie complet nouă. Avem deci siguranța că trupul nostru va fi glorificat, dar nu că trupul nostru va fi neapărat dizolvat, căci „nu toți vom dormi” (1 Corinteni 15.51). Unii credincioși vor fi „în viață” la venirea Domnului și vor fi „răpiți” împreună cu cei care vor fi înviați din morți în acel moment (1 Tesaloniceni 4.16,17).

Versetul 2

Cunoașterea gloriei de nedescris, care ne așteaptă în cer, l-a motivat pe Pavel să trăiască pentru Domnul și să slujească cu zel pentru El. El spune:

2 Corinteni 5.2: Pentru că, în adevăr, gemem în acesta, dorind fierbinte să fim îmbrăcați cu locuința noastră cea din cer, ...

Noi „gemem” în acest trup muritor pentru că el suferă efectele păcatului din creație. Durerile pe care le resimțim în corpurile noastre ne amintesc în mod constant că nu suntem încă acasă. Conform voinței Domnului, astfel de experiențe ar trebui să ne facă să ne agățăm mai puțin de lucrurile de aici și duhul nostru să tânjească după casa veșnică. Prin urmare, Pavel abordează în aceste capitole două lucruri care creează în noi dorința corectă de a fi „îmbrăcați” cu trupul nostru glorificat:

- *lucrurile „veșnice”, pe care le privim prin credință* (2 Corinteni 4.18)
- *gemetele, pe care le experimentăm în trupul nostru muritor* (2 Corinteni 5.2,4).

Gemem aici nu pentru că dorințele cărnii nu pot fi împlinite, nici pentru că ne este teamă sau suntem nesiguri că vom fi primiți înaintea lui Dumnezeu în Hristos, ci pentru că viața nouă tânjește după starea finală (glorificată). Trupul, în starea sa actuală, tinde să suprime viața nouă, iar acest lucru poate, într-un fel, să împiedice sufletul să se bucure de gloria pe care viața nouă o vede și o dorește. Deși nu este greșit să gemi în acest trup, este greșit să te plângi. În creștinism nu este loc de murmur (Filipeni 2.14; Iuda 16).

2 Corinteni 5

Versetele 3,4a

2 Corinteni 5.3,4a: ... dacă, în adevăr, când vom fi și îmbrăcați, nu vom fi găsiți dezbrăcați. Pentru că, în adevăr, noi, care suntem în cort, gemem împovărați, pentru că nu dorim să fim dezbrăcați, ci îmbrăcați, ...

Deoarece vom fi „îmbrăcați” cu un trup glorificat, avem siguranța binecuvântată că nu vom fi „dezbrăcați [goi]”. Pavel folosește termenul „dezbrăcat [gol]” pentru a se referi la starea cuiva care este pierdut pe vecie, fără o acoperire pentru păcatul său.

Pavel adaugă că noi nu căutăm să fim „dezbrăcați”, ci mai degrabă „îmbrăcați”. „Dezbrăcat” este un termen cu înțeles mai larg, pe care îl folosește pentru a descrie sufletul și duhul credinciosului în starea neînsuflețită (intermediară) a morții. Nu la asta tânjim, căci moartea nu este speranța noastră. Speranța creștină corectă este să așteptăm venirea Domnului, pentru ca apoi să fim transformați în ființe umane glorificate. Îl așteptăm pe Hristos ca să ne învie „trupul nostru muritor”, nu ca să ne învie trupul nostru mort (Romani 8.11). De aici vine cunoscuta zicală: „Îl așteptăm pe Cel care înviază, nu pe cel care înmormântează [We are waiting for the *uppertaker*, not the *undertaker*]”.

Versetele 4b,5

2 Corinteni 5.4b,5: ... pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață. Și Cel care ne-a făcut chiar pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a și dat arvuna Duhului.

Între timp, în timp ce noi așteptăm ca „ce este muritor să fie înghițit de viață”, Dumnezeu ne-a dat „arvuna Duhului”. Aceasta se referă la Duhul lui Dumnezeu care locuiește în trupurile noastre ca o arvună, că Dumnezeu va duce la bun sfârșit ceea ce a început deja (compară cu Filipeni 1.6). Procesul de transformare a început în sufletul și în duhul nostru (2 Corinteni 3.18), dar în acea zi și trupul nostru va fi transformat. Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi nu numai pentru a ne da siguranța că vom ajunge la starea de glorie, ci și pentru a ne da o bucurie prezentă în lucrurile care vor veni. Astfel, El ne oferă - cât timp suntem încă aici pe pământ – un gust anticipat al lucrurilor cerești, în care vom locui pentru veșnicie.

Versetele 6-8

2 Corinteni 5.6-8: Suntem încrezători deci întotdeauna și știm că, fiind acasă în acest trup, suntem departe de Domnul (pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere). Suntem încrezători, spun, și ne place mai bine să fim departe de casă, afară din trup, și să fim acasă la Domnul.

Această conștientizare i-a dat lui Pavel puterea de a fi „încrezător” în timp ce slujea pentru Domnul. Traducerea în limba engleză KJV spune: „acasă în trup”, dar ar trebui tradus „pământeni {localnici} în trup”. Viața în trupul nostru muritor în starea actuală nu este un cămin pentru credincios; așa cum am menționat mai devreme, este o stare temporară. Suntem străini și pelerini în această lume, iar trupul nostru este doar o colibă (un cort); nu suntem încă acasă. Nici măcar starea intermediară a sufletelor și duhurilor fără trup aflate la Hristos nu este numită de Scriptură ca fiind patria. Spunem adesea: „Un oarecare a plecat acasă, pentru a fi la Domnul”. Înțelegem ce se înțelege prin aceasta, dar Scriptura nu numește această stare de fericire „acasă”. Acasă este starea finală a credinciosului, atunci când este glorificat. Cei care se află în starea neînsuflețită așteaptă acea zi la fel ca și noi - dar ei se află într-o „sală de așteptare” mai luminoasă, ca să spunem așa. Când va veni Domnul, vom intra cu toții împreună în casa Tatălui (Ioan 14.2,3).

2 Corinteni 5

Într-o scurtă paranteză, Pavel spune: noi „umblăm prin credință, nu prin vedere”. Acest lucru înseamnă pur și simplu că acum trăim pentru lucrurile veșnice. Trebuie să vedem mai întâi lucrurile veșnice prin credință (2 Corinteni 4.18), înainte de a putea umbla în ele prin credință.

A pleca prin moarte și a fi la Hristos (Filipeni 1.23) nu este speranța creștinului, dar este o posibilitate. Dacă Dumnezeu hotărăște acest lucru pentru noi, ar trebui „mai bine să fim despărțiți de trup”, pentru că atunci am fi „la Domnul” într-o stare fără trup. Și știm că acest lucru este „cu mult mai bine” decât a fi acum în trupurile noastre muritoare (Filipeni 1.23).

Versetul 9

2 Corinteni 5.9: De aceea ne și străduim să-I fim plăcuți, fie că suntem acasă, fie că suntem departe de casă.

Efectul practic al tuturor acestor lucruri este că Pavel se străduiește (ostenește) să fie plăcut sau agreabil pentru Cel care l-a chemat la slujbă. Din nou, traducerea engleză KJV redă acest lucru ca „să fim acceptat de El”. Acest lucru nu este tocmai corect, deoarece Scriptura spune că „ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6). Nu trebuie să facem niciun efort pentru a fi acceptați, pentru că suntem deja acceptați. În mod corect ar trebui să se citească: „să fim plăcuți {sau acceptabili} pentru El” (vezi traducerea CSV de mai sus). Ideea lui este că el se străduia să fie plăcut Domnului, iar starea de glorie care urma să vină l-a motivat în acest scop. Aceasta este o trecere adecvată la următorul punct al lui Pavel, care se referă la scaunul de judecată al lui Hristos.

În acest pasaj, Pavel a vorbit despre trei stări ale credinciosului și o stare a necredinciosului. Prima stare este viața noastră actuală pe pământ, în trupul nostru muritor: „acasă în acest trup”. Cea de-a doua stare este starea de neînsufletire, când sufletul și duhul se duc la Hristos: „dezbrăcat”. Cea de-a treia stare este finalizarea răscumpărării noastre, când trupul nostru va fi glorificat la venirea Domnului (răpirea): „îmbrăcat”. Prima stare este *bună* (atunci când este trăită în comuniune cu Dumnezeu), a doua este *mult mai bună*, dar a treia este *cea mai bună*. Cea de-a patra stare, pe care o menționează („dezbrăcat”) se referă exclusiv la necredincios.

Un rezumat al acestor termeni

- „acasă în trup”:
viața pe pământ în starea noastră actuală
- „dezbrăcat”:
sufletul și duhul credinciosului, care sunt lipsite de trup în starea intermediară de fericire
- „îmbrăcat”:
credinciosul glorificat într-o stare complet nouă
- „dezbrăcat [gol]”:
o persoană care este pierdută pe vecie, fără o acoperire pentru păcat.

Bucuria anticipată referitoare la viitoarea stare de glorie, păstrată în ceruri pentru toți cei răscumparați, l-a constrâns pe Pavel să trăiască pentru lucrurile veșnice, cât timp se afla aici, în această lume. Același lucru va fi făcut de fiecare creștin cu gândirea corectă. Faptul că nu suntem în această lume pentru a rămâne și că nu ne putem agăța de lucrurile vremelnice, pe care le vedem în jurul nostru, ar trebui să ne motiveze să trăim pentru lucrurile veșnice. Procesul de descompunere a trupurilor noastre muritoare a început deja și ar trebui să ne amintească faptul că nu vom fi aici pentru totdeauna - mai ales că infirmitățile fizice cresc odată cu vârsta. Nu mai avem mult timp de trăit în această lume și ar trebui să ne rugăm împreună cu Moise:

2 Corinteni 5

„Învață-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”. (Psalmul 90,12).
Înțelepciunea ne îndrumă să trăim *acum* pentru lucrurile veșnice.

2. Scaunul de judecată al lui Hristos ne constrânge să ne dedicăm viața lucrurilor veșnice (versetele 10-13).

Versetul 10

2 Corinteni 5.10: Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău.

Versetele anterior îl determină pe Pavel să vorbească despre „scaunul de judecată al lui Hristos”. Acesta a fost un alt punct important care l-a motivat să slujească Domnului. El spune: „Toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos”.

Aceasta este o referire cu cea mai largă aplicare. „Toți” din acest verset se referă la toată omenirea, inclusiv la necredincioși. El spune: „fie bine, fie rău”. Credincioșii vor primi „binele” sub formă de răsplată, iar necredincioșii vor primi „răul”, fiind alungați din prezența lui Dumnezeu în iazul de foc. Credincioșii se vor înfățișa înaintea scaunului de judecată imediat după răpirea lor în cer, dar necredincioșii, care mor în păcatele lor, nu vor fi judecați decât o mie de ani mai târziu, după Împărăția Milenară (Apocalipsa 20.11-15).

Pentru credincios, este momentul în care Domnul ne va verifica viața și ne va răsplăti pentru ceea ce am făcut pentru El. Partea gravă a acestei verificări este pericolul de a fi privați de răsplată, dacă ne-am trăit viața doar pentru lucruri vremelnice (1 Corinteni 3.15). Gândul la acest lucru l-a stimulat pe Pavel să slujească cu zel pentru Domnul și ar trebui să aibă același efect asupra noastră.

Așa cum există două feluri de judecători în societate, Domnul va judeca întreaga omenire într-un fel sau altul. În primul rând, există judecători care sunt investiți cu autoritatea tribunalelor din țară. Aceștia au autoritatea de a pronunța o sentință împotriva unui infractor și de a-l băga în închisoare. Domnul se va purta cu necredincioșii în acest mod trist și grav (Apocalipsa 20.11-15). Credinciosul nu se va confrunța niciodată cu acest fel de judecată, deoarece cazul său a fost rezolvat atunci când l-a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și s-a odihnit în credință în lucrarea Sa terminată pe cruce. Domnul spune: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5.24). De aceea, credinciosul are „îndrăzneală în ziua judecății” (1 Ioan 4.17).

În al doilea rând, există un judecător (un adjudecător) la o expoziție, adică la o expoziție de artă. Acest tip de judecător are cunoștințe într-un anumit domeniu pentru a decide asupra meritelor obiectelor expuse. El se află la expoziție pentru a judeca calitatea și execuția obiectelor expuse. În mod similar, Domnul va examina viețile credincioșilor după modelul acestui judecător și va judeca lucrurile din viața noastră pe care le-am făcut pentru El și ne va răsplăti în consecință. Caracterul întregii sesiuni pentru credincioși va fi: evaluarea (*reviewing*), răsplătirea (*rewarding*) și apoi bucuria (*rejoicing*).

În mod semnificativ, de fiecare dată când scaunul de judecată al lui Hristos este menționat în Noul Testament, acesta este privit dintr-un unghi diferit. Punându-le pe toate laolaltă, învățăm că Domnul va verifica fiecare aspect al vieții noastre. Diferitele domenii de testare sunt:

2 Corinteni 5

- comportamentul nostru în general (2 Corinteni 5.9,10)
- cuvintele noastre (Matei 12.36)
- faptele noastre de slujire (1 Corinteni 3.12-15)
- gândurile și motivele noastre (1 Corinteni 4.3-5)
- exercițiile noastre personale de conștiință (Romani 14.10-12).

O întrebare pe care mulți creștini și-o pun cu privire la scaunul de judecată al lui Hristos este: „De ce trebuie să trecem prin asta? Chiar este necesar ca credinciosul să fie judecat în acest fel?”. Răspunsul este da, pentru că Domnul nu va face nimic care nu este necesar. Există două motive principale pentru această judecată: unul se referă la *viitor* și celălalt la *prezent*.

Există două motive principale pentru care este necesar să ne prezentăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos:

1. va spori lauda veșnică adusă lui Dumnezeu.
2. ne va motiva să trăim pentru Hristos.

1. Va spori lauda veșnică adusă lui Dumnezeu.

În primul rând, efectul viitor al scaunului de judecată va fi acela de a spori lauda adusă lui Dumnezeu în cer. Toți credincioșii sunt de acord că Domnul merită cea mai mare laudă din partea fiecărei persoane răscumpărate; rezultatul imediat al analizei de la scaunul de judecată va face exact acest lucru. Există trei moduri în care se poate realiza acest lucru:

A | Domnul va glorifica harul lui Dumnezeu înaintea ochilor noștri, astfel încât aprecierea noastră va fi mult mai profundă, și astfel va exista o măsură mai mare de laudă în inimile noastre.

Domnul ne va verifica viețile și ne vom vedea păcatele în lumina sfințeniei infinite a lui Dumnezeu. Lucruri, pe care acum le considerăm probabil mai puțin rele, le vom cunoaște atunci ca fiind păcate. Știm că păcatele noastre sunt acum o grămadă destul de urâtă - și cu siguranță nu suntem mândri de ele - dar în acea zi El ne va arăta că ele au fost un munte mare! Atunci totul va fi văzut în adevărata sa lumină și ne vom da seama de adevărata ticăloșie a naturii noastre păcătoase căzute.

Se spune: „ceea ce a făcut în trup” - și noi toți eram în acest trup înainte de a fi mântuiți. Revelarea se va referi la întreaga noastră viață, nu doar la perioada de după convertire. Dacă Dumnezeu nu ar verifica anumite situații de eșec și de rușine din viața noastră, ar exista o anumită reținere din partea noastră, iar Dumnezeu nu dorește acest lucru - și nici noi nu vrem. Veșnicia strălucitoare, care ne așteaptă, ar fi întunecată în parte de sentimentul că aceste lucruri ar putea fi scoase la lumină într-o zi. De aceea, Dumnezeu a hotărât ca totul să fie înregistrat și îndepărtat din calea noastră pentru totdeauna. (Cunoaștem cinci sau șase comentatori respectați ai Bibliei care declară că această revelație nu va fi o chestiune publică în fața tuturor sfinților din ceruri, ci o chestiune particulară cu Domnul).

B | Domnul va dezvălui înțelepciunea căilor Sale cu noi pe pământ.

Acest lucru va crește, de asemenea, nivelul de laudă. Cu toții am trecut prin lucruri dificile și confuze în viața noastră și de multe ori ne-am întregat de ce Domnul le-a permis. Examinarea în fața scaunului de judecată Îl va justifica pe Dumnezeu în ceea ce privește căile Sale cu noi. Domnul ne va conduce pas cu pas prin viața noastră și ne va arăta că nu a greșit în ceea ce ne-a făcut să trecem. În acea zi, El va răspunde la fiecare întrebare dificilă pe care o avem cu privire

2 Corinteni 5

la viețile noastre și ne va arăta că în spatele ei a existat un scop divin de dragoste și că totul a fost „necesar” (1 Petru 1.6). La scaunul de judecată, Domnul ne va arăta că nu am vărsat nici măcar o singură lacrimă care să nu fie văzută. Vom învăța că fiecare gram de suferință și durere, prin care am trecut, a fost cântărită în cântarul Său divin în cea mai tandră dragoste înainte de a fi puse asupra noastră. El ne va arăta că a servit la transformarea noastră în chipul Său (Romani 8.28,29). Și vom spune: „Dumnezeu: calea Lui este desăvârșită” (Psalmul 18.30). Ca urmare, Îl vom lăuda într-un mod mult mai mare și mai profund decât am fi făcut-o vreodată, dacă nu am fi trecut prin experiența scaunului de judecată.

C | Domnul ne va acorda răsplătiri pentru lucrurile pe care le-am făcut de dragul numelui Său.

El va folosi ocazia scaunului de judecată pentru a ne stabili răsplătirile în Împărăția lui Dumnezeu. Când primim o răsplată pentru cel mai mic lucru pe care l-am făcut pentru El - chiar și pentru ceva atât de neînsemnat ca și cum am da un pahar de apă în Numele Lui (Matei 10.42) - vom fi surprinși de ea și Îl vom lăuda cu atât mai mult. În acea zi, El va găsi ceva pentru a răsplăti pe fiecare credincios: „Atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu” (1 Corinteni 4.5). El va găsi lucruri, pe care le-am uitat demult timp și vom fi uimiți că ne dă o recompensă pentru ele.

Și cu atât mai puțin putem crede că El nu ne va lăuda când vom ajunge acolo! „Atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu.” Gândim probabil că mergem în cer pentru a-L lăuda - ceea ce este cu siguranță adevărat - dar când ajungem acolo, El ne va lăuda și pe noi! Este uimitor. Nu în sensul obișnuit al închinării, desigur, ci El va spune fiecăruia dintre noi: „Bine, rob bun și credincios!” (Matei 25.21). Vom fi profund rușinați de harul și bunătatea Sa, iar rezultatul minunat va fi că vom umple cerul cu laudele Sale, pentru că El este vrednic.

2. Ne motivează să trăim pentru Hristos.

Un alt scop al scaunului de judecată al lui Hristos este să ne motiveze să trăim pentru Hristos acum. Acesta este contextul în care Pavel scrie în 2 Corinteni 5. Scopul lui Dumnezeu este ca acest eveniment viitor să aibă un efect prezent asupra noastră. Când ne dăm seama că tot ceea ce facem pentru Domnul va fi răsplătit în ziua următoare și că am putea pierde răsplata dacă trăim pentru noi înșine acum, ar trebui să ne motiveze să ne strângem comori în ceruri pentru acea zi (Matei 6.20,21).

S-a spus că nu ar trebui să facem nimic doar pentru a obține o recompensă; totul ar trebui făcut din dorința de fi plăcuți Domnului. Acest lucru este adevărat; motivul principal pentru lucrurile pe care le facem ar trebui să fie faptul că Îl iubim pe Domnul și dorim să Îi fim pe plac. Cu toate acestea, fratele Kohler obișnuia să spună: „Vreau să primesc toate coroanele pe care le pot primi, pentru că în acea zi voi avea mai multe pe care să le depun la picioarele Lui!”. (Apocalipsa 4.10).

Versetul 11

2 Corinteni 5.11: Cunoscând deci frica de Domnul, îi înduplecăm pe oameni; dar am fost arătați lui Dumnezeu și de asemenea sper că am fost arătați și în conștiințele voastre.

Ideea reală a judecății iminente de evaluare în fața scaunului de judecată al lui Hristos a avut un dublu efect asupra lui Pavel și a semenilor săi. Ar trebui să facă același lucru în noi. În primul rând, au fost motivați de „frica de Domnul”. Gândul la „frica” de Dumnezeu împotriva păcatului i-a făcut să se gândească la necredincioși și la soarta lor în fața scaunului de judecată. Acest lucru i-a determinat să-și dedice toată energia pentru a-i „îndupleca” pe oameni să fugă de

2 Corinteni 5

mânia care va veni. Astfel, Pavel s-a dedicat cu toată puterea sa lucrării Domnului. Observă: el a fost zelos în slujirea sa - nu pentru a primi o recompensă, ci mai degrabă din grijă pentru cei care trăiau fără a se raporta la veșnicie. În al doilea rând, gândul la scaunul de judecată l-a făcut să fie văzut acum ca fiind „arătat înaintea lui Dumnezeu” și, de asemenea, ca fiind arătat „în conștiința” credincioșilor. Cu alte cuvinte, el a vrut să fie transparent în fața lui Dumnezeu și a oamenilor în ceea ce privește motivele sale pentru slujire. A dorit ca toți să vadă că motivele sale erau pure:

- În raport cu *lumea*, Pavel a încercat să-i „înduplece” pe oamenii.
- În legătură cu *sine însuși*, Pavel a umblat în mod conștient sub ochiul atotvăzător al Domnului, ca fiind „arătat înaintea lui Dumnezeu”.
- În relația cu *credincioșii*, Pavel a căutat să acționeze în așa fel încât să trăiască „în mod evident (transparent)” în fața conștiințelor lor.

Conștientizarea faptului că în curând vom fi „arătați” înaintea scaunului de judecată al lui Hristos ar trebui să ne stimuleze să ne punem energia în slujirea Domnului și, de asemenea, să trăim deschis și cinstit în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Versetele 12,13

2 Corinteni 5.12,13: Pentru că noi înșine nu ne recomandăm din nou vouă, ci vă dăm prilej de laudă pentru noi, ca să-l aveți față de cei care se laudă în înfățișare, și nu în inimă. Pentru că, dacă ne-am ieșit din fire, este pentru Dumnezeu; sau, dacă suntem întregi la minte, este pentru voi.

Pavel recunoaște că ceea ce tocmai a spus ar putea fi înțeles greșit ca o laudă de sine și își clarifică afirmațiile spunând că nu a încercat să se „laude” pe sine. Mai degrabă, el a vrut să-i informeze pe credincioși despre sinceritatea dumnezeiască a vieții și a slujbei sale, pentru ca ei să aibă ceva de răspuns la cei care l-au atacat cu rapoartele lor calomnioase.

Zelul cu care Pavel îl slujea pe Domnul cu toată energia sa i-a determinat pe criticii săi să-l catalogheze drept un fanatic care era „ieșit din minți”. Predicile și învățăturile sale pasionale au fost interpretate ca fiind ale unui om instabil mintal, în care nu trebuia să te încrezi. Pavel contrazice această insinuire spunând că în fiecare caz (fie că a fost extaziat sau treaz) devotamentul său față de Domnul a fost doar pentru că motivele sale erau complet dezinteresate. L-a iubit pe Dumnezeu și s-a îngrijit profund de sfinții lui Dumnezeu.

3. Dragostea lui Hristos ne constrânge să trăim pentru Hristos, care a murit și a înviat pentru noi (versetele 14-21)

Versetul 14

2 Corinteni 5.14: Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecând aceasta: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit;

Acest lucru îl determină pe Pavel să vorbească despre o a treia mare forță motrice în viața și slujirea sa: El a fost „constrâns de dragostea lui Hristos”. Ce forță măreață este aceasta! Viața sa de dedicare și de slujire neobosită poate că a părut o nebunie pentru criticii săi, dar în realitate a fost rezultatul puterii de constrângere a dragostei lui Hristos.

Pavel nu vorbește despre dragostea lui pentru Hristos, ci despre dragostea lui Hristos pentru el. Puterea acestei dragoste l-a cuprins atât de tare încât i-a schimbat complet cursul vieții. Nu este

2 Corinteni 5

vorba despre slava lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu (ca în 2 Corinteni 3.18), ci despre „dragostea lui Hristos”, care L-a determinat să moară. El a murit nu numai pentru a ne anula păcatele, ci și pentru a schimba adevăratul motiv al existenței noastre în această lume. Când Pavel spune: „dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit”, aceasta este o dovadă că întreaga rasă umană se afla într-o stare de moarte spirituală - toți erau morți înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 2.1,5), pentru că Hristos trebuia să moară pentru întreaga omenire. Deși a „murit pentru toți”, moartea Sa are ca efect schimbarea vieții celor care cred.

Versetul 15

2 Corinteni 5.15: ... și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat.

Cei care au fost înviați din starea de moarte spirituală (așa cum se menționează în 2 Corinteni 5.14) trebuie să găsească în Hristos Cel înviat scopul și scopul noii vieți, pe care o trăiesc acum. Înainte de convertire, viața unei persoane se concentrează asupra propriilor interese, dar când Hristos este Mântuitorul și Domnul său, există un motiv cu totul nou în viața sa. Scopul și scopul vieții sale sunt interesele lui Hristos. Așa a fost cu Pavel și cu cei care au lucrat cu el și așa ar trebui să fie cu fiecare creștin cu adevărat credincios. Dragostea puternică a lui Hristos l-a constrâns pe Pavel să trăiască nu pentru el însuși, ci pentru Cel care a murit și a înviat. De aici reiese că pentru creștini există doar două moduri de a trăi: „pentru ei înșiși” sau „pentru El”. Nu putem schimba nimic în ceea ce privește modul în care ne-am trăit viața creștină în trecut. Dacă am trăit pentru noi înșine, nu putem schimba ceea ce am făcut, dar toți avem un „de acum” încolo (2 Corinteni 5.16). Avem „timpul care ne-a mai rămas” (1 Petru 4.2); marea întrebare pentru noi este, ce facem cu el. Hotărârile pe care le vom lua în viața noastră de acum încolo vor arăta în ce constă afecțiunea noastră.

Prin urmare, în aceste capitole am aflat următoarele:

- transformarea caracterului nostru moral (2 Corinteni 3.18)
- transformarea trupului nostru (2 Corinteni 5.1-4)
- transformarea țelului nostru în viață (2 Corinteni 5.14,15)

Versetele 16,17

2 Corinteni 5.16,17: Astfel încât noi, de acum, nu cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii; și chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos potrivit cărnii, totuși acum nu-L mai cunoaștem astfel. Încât, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.

Pavel arată că viața pe care o trăiește acum se află într-o sferă complet nouă. Când Domnul a înviat din morți, a părăsit sfera care aparținea existenței naturale a cărnii și a devenit Capul unei „noi creații” a rasei umane (Coloseni 1.18; Apocalipsa 3.14). În calitate de credincioși, noi aparținem acestei noi rase, iar relațiile noastre reciproce în această nouă sferă nu se bazează pe relații și interese naturale. Pavel spune: „Astfel încât noi, de acum, nu cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii”. Acest lucru nu înseamnă că nu mai avem relații și interese naturale, ci că relațiile noastre între noi în lucrurile spirituale (părtașia și slujirea creștină) se bazează pe fundamente spirituale. Așadar, părtașia noastră în noua creație nu se bazează pe faptul că avem interese naturale similare în ceea ce privește recreerea, arta și muzica, relațiile de familie, diferențele naționale și așa mai departe.

2 Corinteni 5

În afară de aceasta, relația noastră cu Domnul, ca și creștini credincioși, nu este de natură pământească - așa cum a fost El pentru Israel ca Mesia al lor. Pavel spune: „dacă L-am cunoscut pe Hristos potrivit cărnii, totuși acum nu-L mai cunoaștem astfel”. În calitate de Cap al unei rase nou create, Îl cunoaștem pe Domnul într-un mod nou și diferit. Domnul i-a arătat acest lucru Mariei, când a înviat din morți și a spus: „Nu Mă atinge, pentru că încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20.17). Relația pe care Maria și ceilalți ucenici o avuseseră cu Domnul înainte de moartea Sa (ca Mesia al lui Israel) urma să înceteze acum. În contextul învierii și înălțării Sale, o nouă relație cu El va apărea pentru credincioși. Pavel aduce în discuție acest fapt aici, deoarece falșii apostoli, care circulau printre credincioșii din Corint, slujeau într-un mod iudaic, cu o speranță iudaică, conform vechii ordini a lucrurilor.

Problemele apar în cadrul mărturiei creștine deoarece creștinii nu înțeleg că sunt o creație nouă în Hristos. Ei întemeiază comunități ecleziale în care relațiile dintre ei se bazează pe „lucrurile vechi” și pe interesele naturale. Rezultatul este formarea de partide și grupuri în cadrul Bisericii lui Dumnezeu, bazate exclusiv pe preferințele și antipatiile noastre naturale.

În Efeseni 2, Pavel explică că suntem „creați în Hristos Isus” (Efeseni 2.10). Pavel dezvoltă acest lucru aici și spune: „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă” - toate cele vechi „s-au dus” și „lucruri noi au luat ființă”. Acest lucru nu înseamnă că o persoană, dacă ar fi mântuită, nu ar mai avea o natură păcătoasă căzută, cu poftele și obiceiurile vechi asociate. Mulți nou convertiți cred în mod eronat că acest lucru se va întâmpla odată cu mântuirea lor și sunt dezamăgiți să constate că încă mai au aceste dorințe păcătoase. Dar nu aceasta este ceea ce descrie Pavel aici. El vorbește despre noua poziție și sferă în care se află acum credinciosul; starea morală și practica credinciosului este o cu totul altă chestiune. Neînțelegerea provine din confuzia dintre poziția creștină și practica creștină.

Versetele 18-20

2 Corinteni 5.18-20: Și toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării: anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării. Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!

De aceea Pavel spune: „toate sunt de la Dumnezeu” - adică totul în noua creație își are originea în Dumnezeu Însuși. Credincioșii de astăzi așteaptă plinătatea noii creații. Sufletul și duhul sunt în noua creație, dar trupul așteaptă să fie luat în această creație la venirea Domnului (răpirea). Pavel a vorbit deja despre această schimbare remarcabilă a trupurilor noastre în acest capitol și face aceasta și în 1 Corinteni 15.51-57 și Filipeni 3.20,21.

Creștinismul trebuie să fie făcut cunoscut tuturor oamenilor prin viețile schimbate ale credincioșilor (2 Corinteni 3.18) și, de asemenea, prin proclamarea marilor adevăruri ale Evangheliei (2 Corinteni 5.18-21). Împăcându-i pe oameni cu Sine, Dumnezeu ne-a dat „slujba împăcării”. Când Hristos a fost aici pe pământ, Dumnezeu a lucrat prin El cu scopul de a „împăca lumea cu Sine” (compară cu Ioan 5:17). Atunci El „nu le-a imputat fărădelegile lor”, căci Hristos nu venise „ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuiască prin El” (Ioan 3.17). Dar acum, când Hristos S-a întors în cer, Dumnezeu i-a însărcinat pe credincioși cu „cuvântul împăcării”. Oamenii răscumpărați sunt singurii care pot transmite lumii mesajul împăcării, deoarece ei au experimentat personal harul lui Dumnezeu. Îngerii aleși nu au primit acest privilegiu, pentru că nu au experimentat niciodată harul lui Dumnezeu în acest mod. Aceste lucruri erau atât de urgente pentru Pavel, încât el le-a proclamat cu tărie și altora.

2 Corinteni 5

În calitate de „ambasadori pentru Hristos”, Dumnezeu i-a folosit pe Pavel și pe colaboratorii săi pentru a vesti mesajul „Împăcați-vă cu Dumnezeu”. Versetul 20 ne dă:

- mesagerii: „noi suntem ambasadori [trimiși]”
- mijloacele: „ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi”
- mesajul: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!”.

[...]

Versetul 21

2 Corinteni 5.21: Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.

Apostolul explică apoi baza pe care Dumnezeu îi împacă pe păcătoși cu Sine Însuși; este rezultatul propriului Său act, împlinit prin moartea lui Hristos. Dumnezeu a făcut ca Domnul Isus să ia locul credinciosului, prin care El a fost „făcut păcat pentru noi”. El a fost tratat sub judecata lui Dumnezeu ca fiind păcatul însuși. Cum este posibil acest lucru sfidează orice explicație logică și, prin urmare, este mai bine să rămână așa cum spune Scriptura. Ceea ce știm este că, pe cruce, El a devenit marea jertfă pentru păcat (Isaia 53.10: „o jertfă pentru păcat”; Romani 8.3), care a satisfăcut cerințele justiției divine și este astfel mijlocul prin care Dumnezeu poate veni în întâmpinarea omului cu binecuvântare. Rezultatul este că credincioșii „vor deveni dreptatea lui Dumnezeu în El”. Acest verset are un dublu contrast: cel fără de păcat este făcut păcat și cel nedrept este făcut neprihănit (drept) în Hristos.

Privind înapoi la acest al treilea factor motivator din viața și slujirea lui Pavel, putem vedea că „dragostea lui Hristos” a pus atât de mult stăpânire pe el încât i-a schimbat complet cursul vieții. L-a îndemnat să trăiască pentru cauza lui Hristos - și poate face același lucru cu noi. S-ar putea să nu vedem în viața tuturor credincioșilor dovezi ale puterii de constrângere din partea dragostei lui Hristos, așa cum vedem în viața lui Pavel, dar asta nu pentru că dragostea lui Hristos nu are puterea de a-i mișca; ci pentru că nu trăiesc suficient de aproape de El, pentru a simți efectul ei de constrângere. La fel cum un magnet mare, care are o mare putere de atracție, nu va atrage nici cel mai mic obiect de fier, dacă acesta se află prea departe de magnet. Când vom umbla lângă Domnul, vom simți puterea copleșitoare a dragostei Sale mărețe, iar aceasta ne va atrage, așa cum a făcut-o la apostolul Pavel. Ne va determina să ne abandonăm propriile ambiții și să ne angajăm pe o cale a renunțării de sine, care ne va conduce la angajarea noastră pentru cauza lui Hristos în această lume.

Un rezumat al celor trei mari lucruri, care l-au motivat pe Pavel în slujire

- Certitudinea gloriei minunate, păstrată în ceruri, l-a determinat pe Pavel să-L slujească pe Domnul cu privire la aceste lucruri veșnice (2 Corinteni 5.1-9).
- Realitatea scaunului de judecată al lui Hristos i-a poruncit să își folosească timpul cu înțelepciune în slujba pentru Domnul (2 Corinteni 5.10-13).
- Puterea dragostei lui Hristos l-a îndemnat să trăiască nu pentru el însuși, ci pentru Cel care murise și înviase pentru el, cerând astfel oamenilor să se împace cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.14-21).